

die banden slaken en onze positie in de ziekenfondsen onafhankelijk van elkaar maken en kan wederzijdsche waardeering neergelegd in conclusies of wenschen dezelfde en betere uitwerking hebben dan bindende besluiten, waaraan tal van fouten kleven, en die knellen.

Dat een welstandsgrens bij beperkte belooning noodzakelijk is, is een waarheid als een koe, maar ik acht het foutief, dat wij in ons algemeen bindend besluit daarbij getallen genoemd hebben, daar voor verschillende deelen van ons land, ja zelfs voor verschillende gedeelten van éénzelfde gemeente, die welstandsgrens moet verschillen en die welstandsgrenzen door de belanghebbende deelnemers aan onze afdeeling-ziekenfondsen moeten bepaald worden, voor elk afdeeling-ziekenfonds afzonderlijk.

Wat de vierde voorwaarde van ons algemeen bindend besluit betreft, dat staat in verband met het al of niet afgeven van ziekenbriefjes. Ik wil in dit opzicht eigen vrijheid hebben en ik denk, dat de meerderheid in onze Maatschappij dit ook wil, welk bindend besluit een algemeene vergadering of makers van bindende besluiten ook believe te nemen.

Blijft over: de eerste hoofdvoorwaarde van ons algemeen bindend besluit, dat specialisten en algemeene artsen dezelfde rechten in de ziekenfondsen moeten hebben. Deze hoofdvoorwaarde, in 1912 aangenomen, is nog altijd niet vervuld en het raakt toch de eerste wetten van een goede kameraadschap, van collegialiteit. Beginnen wij met loyaal en royaal deze hoofdvoorwaarde ten uitvoer te brengen, dan zullen die andere voorwaarden, bijzaken, geen bezwaar meer opleveren. Deze hoofdvoorwaarde raakt „des Pudels Kern” en zij kan alleen tot stand komen als geen kwartjespolitiek onze daden beheerscht, en eerst dan zullen wij uit het moeras geraken, als deze hoofdvoorwaarde vervuld is. Zonder dat aan deze eerste hoofdvoorwaarde volkomen is voldaan, blijft ons algemeen bindend besluit een onding en behoeven wij niet over bijzaken te twisten.

Leeuwarden, 27 Juni 1915.

D. A. DE GROOT.

HET VOORSTEL *d* VAN HET HOOFDBESTUUR.

I.

Collega KOCH is consequent; hij zag en ziet in ziekenfonsaangelegenheden slechts één ding: het arbeidersgevaar. Hij was in 1914 een der zéér weinigen, die krachtig reageerden tegen den leiddraad: niemand is hem toen gevolgd.

Hij wil, ter beschutting tegen het gevaar, zich verbinden met hulpkrachten, in casu de apothekers, omdat dit verbond ons sterker maakt, volgens zijn gedachte, tegen het gevaar.

Mij schijnt het daarentegen toe, dat het voornaamste is: *het vrije standpunt der geneeskundigen*. Dat standpunt kan strijd noodig maken en naar links en naar rechts; dat standpunt sluit niet uit, dien strijd te voorkomen door overeenkomsten, maar blijft allereerst zijn eigen vrijheid handhaven. Mij schijnt KOCH's roep, dat alléén van links gevaar dreigt, eenzijdig toe.

Elke groep heeft een tijd, dat zij kiezen moet tusschen verbond of „splendid isolation”. Later blijkt, dat soms het eene, soms het andere standpunt beter was.

KOCH en ik worden het niet eens; beiden willen wij het welzijn onzer Maatschappij; maar KOCH acht den tijd gekomen, om ons in te sluiten in een niet meer te verbreken, nauwsluitend harnas; mij schijnt het toe, dat wij nog wel zóó krachtig zijn, dat de tijd, om ons zelf een strop om den hals te doen, nog niet gekomen is.

Utrecht, 28 Juni 1915.

A. SCHUCKINK KOOL.